

ЧЕДОМИР И СВЕТЛАНА БОЖОВИЋ ВЕЋ ШЕСТ ГОДИНА БЕЗ АДРЕСЕ И КРОВА НАД ГЛАВОМ

СПАВАЈУ У ПАРКУ СА ПЕТОРО ДЕЦЕ

■ Два дотрајала душека и нешто одеће је све чиме данас располаже породица која је 1999. спас с Космета потражила у Србији

ШТА ЋЕ БИТИ КАДА ЛЕТО ПРОЂЕ: Нико од Божовића не зна одговор

Чедомир и Светлана Божовић већ седму годину немају кућну адресу. Толико времена је протекло од када су силом прилика напустили своје огњиште у Витомирици код Пећи. Обоје се третирају као расељена лица с Космета, а однедавно са петоро деце спавају у парку код Градског позоришта у Смедеревској Паланци. Троје деце овог брачног пара рођено је на Космету, а двоје у избеглиштву. Тамара (10), Милена (9) и Филип (7) свет су угледали у старом крају, Миљан (5) у Кусатку, а Михаило, стар само 16 месеци, у Смедеревској Паланци.

Кап се родио Филип, још је трајала агресија НАТО-а. Чедомир је тада био у униформи, на граници између Косова и Метохије и Црне Горе. Чедомир не таји да је служио у посебним јединицама оружаних снага тадашње СРЈ и наглашава да се у завичај вратио накратко тек када је и последњу колону бегуна са Космета пропустио у Србију. О томе плачући прича:

— Повао сам два човека на јединице којима сам био командир и запутно се својој кући. Све време сам имао осећај као да ме неко ву-

че за рукав и каже: "Хајде, пожури!" Стигао сам у своје двориште, пред своју кућу у којој није било светла, само језива тама. Задрхтао сам. Почео сам да лупам на врата, то су моја врата, ту сам се родио... Заридао сам. Светлана је познала мој глас и отворила врата. "Овде никога више нема, само сам ја остала" - казала је и заплакала.

Чедомир је тада први пут видео малог Филипа. Узео га је у наручје и са супругом и још двоје деце кре-

нуо у Србију. На путу их је сустигао човек на трактору и повезао до границе, где је Чедомир остао, а супруга продужила даље.

— Био сам командир јединице и савест ми налагала да останем са тим људима до краја - прича нам Божовић, који дуго није знао где му се скрасила породица. Кад је и он у последњем таласу напустио Космет и стигао у Крагујевац, пуних седам дана трагао је за породицом. Нашао их је у Кусатку.

Захваљан непознатима

Откад су у парку, Божовићима прилазе људи, неки доносе храну за децу, а неки обећавају посао. Чедомир вели да их (ако се то деси) сигурно неће обрукати. Два стара душека и нешто одеће - то је сва њихова имовина.

— Куд ћу и шта ћу, не знам. Док је време топло, може се и на лединама, а шта ћу кад се оклиша и почиње зима? - пита се забринути Чедомир.

СРУШЕНА СВАКА НАДА:
Чедомир Божовић

Неко време су живели у Смедеревској Паланци, а кад је власник продао кућу, морали су напоље. У једној ороњулој кући у Бодицама, кроз чију таваницу се видело небо, нашли су привремени смештај. Засукао је рукаве и кућу упристојио. На несрећу, кад је власница умрла, њени наследници су му дали отказ.

Чедомир је куцао на многа врата, вапио за помоћ, али готово да нико није хтео да чује његову муку. Они што су га и саслушали су обећавали, али се углавном све на томе и завршавало.

— Бојим се да сам изгубио веру у људе - наглашава Чедомир. — Штавише, сада неки покушавају да ми узму децу. Не дам их, ово су моја и Светланаина деца, да их не волимо, не бисмо их ни рађали. И поред све муке, гладни и жедни никада неће бити. Ми не тражимо много - било какав кров над главом и посао да могу да плаћа стварину и издржавамо породицу.

— Обратио сам се хуманитарној организацији "Божур" у Смедеревској Паланци с молбом да ми бар обезбеде алат да отворим аутомобилску радњу, пошто имам и ту диплому - набраја Чедомир. — На-

С улице у школу

Породица сада живи од новчане накнаде коју преко тржишта рада prima Чедомир у износу од 55 евра. Овај човек који ће ускоро напуњити 41. годину, чије двоје деце иду у основну школу, а треће ће на јесен, пре НАТО агресије је радио у пећком водоводу.

жалост, од тога нема ништа. Уместо да ми помогну, често ми постављају питања, попут онога да ли случајно не манипулишем децом. Људи не разумеју да су мени моја деца све што имам и да ћу се борити за њих - вели Чедомир и скида мајини:

— Погледајте шта је остало од мене - кост и кожа. Може ли овакав човек да злоупотребава своју децу? Ја сам и дугом и срцем на Космету. Многи су доле све испродавали, а мени је у Витомирици остало 4,8 хектара првокласне земље. Кућа ми је спалена, али бих је обновио кад ми мајка Србија успе да нас врати на вековно огњиште - закљиче се саговорник "Вести".

Д. АЏИЋ